

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/9/2018
Identifikačné číslo spisu: 4111010160
Dátum vydania rozhodnutia: 23.04.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Paluda
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:4111010160.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Františka Moznera a JUDr. Martina Piovartsyho na neverejnom zasadnutí konanom dňa 23. apríla 2018 v Bratislave v trestnej veci obvineného T. T. pre obzvlášť závažný zločin vydieračského únosu podľa § 186 ods. 1, ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. a) Tr. zák. ako dokonaný a ods. 4 písm. a) Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a), písm. d), písm. f), písm. i) Tr. zák., o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre zo dňa 5. februára 2014, sp. zn. 1To/105/2013, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného T. T. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Nitra z 3. júla 2013, sp. zn. 2T/16/2011, bol obvinený T. T. uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu vydieračského únosu podľa § 186 ods. 1, ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. a) Tr. zák. ako dokonaný a ods. 4 písm. a) Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a), písm. d), písm. f), písm. i) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

po tom ako F. U. pre predchádzajúci konflikt s poškodeným na presne nezistenom mieste v okrese Topoľčany v priebehu mesiaca máj roku 2008 navrhol a následne naplánoval spolu s H. Q., I. H., ktorého trestná vec vedená na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 2T/16/2011 bola vylúčená na samostatné konanie, T. H. a F. Q. únos poškodeného R. Y., ktorého mal F. U. pôvodne v úmysle usmrtiť, zavolali M. Y. a T. T., ktorí striedavo v čase od 08.00 hod. do 10.00 hod. v dňoch 4. júna 2008 až 6. júna 2008 pozorovali dom R. Y. na ulici R. XXXX/XX v M. a dňa 6. júna 2008 okolo 8.00 hod. telefonicky nahlásili jeho odchod z miesta bydliska I. H., H. Q., Y. H. a F. Q., ktorí čakali pripravení v osobnom motorovom vozidle Škoda Octavia Combi EČ: T. na ceste medzi M. a T., pričom I. H. a Y. H. boli oblečení v uniformách dopravnej polície a H. Q. a F. Q. ozbrojení dvoma samopalmi v odevných doplnkoch policajnej zásahovej jednotky s označením POLÍCIA, ktoré oblečenie zabezpečil T. H., následne po uvedenom telefonáte všetci štyria nasadli do spomínaného osobného motorového vozidla a v čase od 8.15 hod. do 8.30 hod. na štátnej ceste číslo 1/64 v obci Q. I. H. a Y. H. zastavili za účelom fingovanej policajnej kontroly vozidlo zn. Mercedes Benz Y., EČ: M., ktoré viedol poškodený R. Y.,

toho pod zámienkou vykonania kontroly prinútili vystúpiť z vozidla a následne ho F. Q. a H. Q. znehybnili, spúтали, dali mu na hlavu vrece, naložili do auta a všetci štyria R. Y. odviezli motorovým vozidlom zn. Škoda Octavia Combi, EČ: T., ktorej robil doprovod T. H. na aute Škoda Fabia, nezisteného EČ na chatu v rekreačnej oblasti H., kde pod hrozbou jeho zabitia ho prinútili telefonicky sa skontaktovať s družkou V. F. s tým, aby k mestu M. priniesla z ich domu všetky peniaze, následne ešte v uvedený deň v čase medzi 12.00 až 13.00 hod. od nej na základe telefonických pokynov, prevzali na parkovisku pred OD F. v F. sumu cca 3.000.000,- Sk (99.581,75 €) sčasti v slovenských korunách a sčasti v eurách, kde jej bolo na mieste oznámené, že žiadajú zaplatiť ďalších 5.000.000,- Sk (165.969,59 €) s tým, že podľa ďalších telefonických inštrukcií mala uvedenú sumu doniesť vo večerných hodinách do mesta Q., kde si však vzhľadom na monitorovanie priestoru políciou už požadované peniaze nikto neprevzal. F. U. spolu s F. Q. spútaného poškodeného R. Y. následne previezli na vozidle zn. Škoda Octavia EČ: T. na chatu rodičov T. T. a R. T. v katastrálnom území obce Q., kam sa následne dostavil T. T., ktorý poškodeného R. Y. za sľubovanú finančnú odmenu vo výške 30.000,- Sk (995,84 €) strážil a v ranných hodinách dňa 7. júna 2008 ho F. U. spolu s R. T. zaviedli k už vykopanému hrobu v príľahlom horskom teréne, ktorý vopred F. U. pripravil pre R. Y., kde nakoniec F. U. od naplánovaného usmrtenia poškodeného upustil, tento bol naďalej spútaný a striedavo bratmi R. a T. T. strážený na ďalšej chate s názvom „G.“ vo vlastníctve Y. Y. až do doobedňajších hodín dňa 11. júna 2008, kedy bol poškodený R. Y. prepustený F. U. na slobodu.

Za uvedené uložil prvostupňový súd obvinenému podľa § 186 ods. 4 Tr. zák., zistiac pohľadujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zák. a nezistiac žiadnu príťažujúcu okolnosť podľa § 37 Tr. zák., s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., s použitím § 39 ods. 1 Tr. zák. pri aplikácii § 39 ods. 3 písm. b) Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 15 (pätnásť) rokov a na výkon trestu bol podľa § 48 ods. 3 Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom strázenia.

Súčasne bol obvinenému podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 78 ods. 1 Tr. zák. uložený ochranný dohľad v trvaní 3 (tri) roky, počas ktorého bude povinný plniť povinnosti uvedené v § 77 ods. 1 písm. a), b), c) Tr. zák.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. uložil obvineným, aby poškodenému maloletému R. Y., narodenému XX. E. XXXX k rukám opatrovníčky maloletého V. F., narodenej XX. Y. XXXX, bytom M., ul. E. XXXX/X, nahradili spoločne a nerozdielne spôsobenú škodu vo výške 71 200,96 € (2 145 000,- Sk). Zároveň podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku súd odkázal V. F. - opatrovníčku maloletého R. Y., nar. XX. E. XXXX so zvyškom jej nároku na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Krajský súd v Nitre rozhodujúc o odvolaní obvineného T. T. proti uvedenému rozsudku prvostupňového súdu uznesením z 5. februára 2014, sp. zn. 1To/105/2013, odvolanie obvineného T. T. podľa § 319 Tr. por. zamietol ako nedôvodné.

II.

D o v o l a n i e
a vyjadrenie k nemu

Proti citovanému uzneseniu Krajského súdu v Nitre podal obvinený T. T. dovolanie prostredníctvom obhajcu JUDr. Jána Chmela z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. b), písm. i) Tr. por.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b) Tr. por. obvinený uviedol, že Okresný súd Nitra rozhodoval v nezákonnom zložení, pretože dňa 16. februára 2011 bola naňho podaná obžaloba v predmetnej trestnej veci a táto bola elektronickou podateľňou pridelená senátu 2T, pričom tento senát bol zložený z predsedníčky senátu JUDr. Márie Ondrejovej a prísediacich Klaudie Hunkovej, Anny Mikušovej a Viery Zaujecovej, čo potvrdzuje zápisnica z verejného zasadnutia zo dňa 29. apríla 2011, na ktorom bola predbežne prejedaná obžaloba. Senát Okresného súdu Nitra rozhodoval v zákonnom zložení dňa 29. apríla 2011 v zhode s § 3 ods. 3 veta druhá zákona č. 757/2004 Z.z., zákonnými sudcami, ktorí boli určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie. Dňa 31. mája 2011 sa na Okresnom súde

Nitra konalo hlavné pojednávanie v tejto trestnej veci, pričom senát rozhodoval v zložení: predsedníčka senátu JUDr. Mária Ondrejová a prísediaci Mikuláš Macák, Anna Mikušová a Viera Zaujecová, čo potvrdzuje zápisnica z tohto hlavného pojednávania. Obvinený v tejto súvislosti uviedol, že postup Okresného súdu Nitra nie je v súlade s ústavou garantovaným právom v zmysle čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa ktorého nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Uvedenú nezákonnosť mal v odvolacom konaní napraviť už Krajský súd v Nitre. S poukazom na čl. 48 ústavy potom podľa obvineného nie je rozhodujúce, či túto skutočnosť namietal v rámci riadneho alebo až v rámci mimoriadneho opravného prostriedku, pretože ustanovenie § 371 ods. 4, veta pred bodkočiarkou Tr. por. je v prípade dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b) Tr. por., vzhľadom na citovaný ústavný článok, podľa jeho názoru neaplikovateľné.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. je podľa obvineného naplnený tým, že rozhodnutie prvostupňového súdu opiera svoj záver o viny obvineného T. T. len o výpoveď svedka - poškodeného R. Y. z prípravného konania, pričom táto výpoveď nie je pravdivá a nie je vylúčená zaujatosť a nepriateľský vzťah voči obvinenému. Prvostupňový súd považoval za rozhodujúcu výpoveď obvineného F. Q., ktorý na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že je vinný, pričom podľa názoru obvineného T. T. okrem výpovede spoluobvineného F. Q. a poškodeného R. Y. z prípravného konania neboli v konaní zabezpečené žiadne iné priame alebo nepriame dôkazy preukazujúce jeho podiel na páchaní trestnej činnosti s ostatnými obvinenými. Rovnako tak vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že obvinený T. T. spolu s ostatnými spoluobvinenými boli členmi organizovanej skupiny, pretože nebolo preukázané, že organizovaná skupina bola založená s cieľom spáchať žalovaný trestný čin. Priznanie obvineného T. T. o vykonaní niektorých pomocných alebo obslužných činností, ktoré vykonával pre organizátorov vydieračského únosu, však nenaplnia priamy úmysel smerujúci k tomu, že poškodený R. Y. bol donútený poskytnúť plnenie majetkovej alebo nemajetkovej povahy organizátorom únosu. Nakoniec aj samotní organizátori účasť obvineného T. T. ohodnotili v rámci finančného podielu na spáchaní vydieračského únosu zanedbateľnou čiastkou, ktorá nedosahuje ani desaťnásobok malej škody. Napriek preukázaniu tejto skutočnosti uložil prvostupňový súd obvinenému T. T. trest odňatia slobody podľa § 186 ods. 4 písm. a) Tr. zák. (teda že mal získať pre seba alebo pre iného prospech veľkého rozsahu), avšak obvinený v skutočnosti získal len trest odňatia slobody vo výmere 15 rokov. Z uvedeného je podľa neho zrejmé, že prvostupňový, ako aj odvolací súd nesprávne právne posúdili jeho zavinenie na skutkovom deji opísanom v obžalobe, keď dospeli k právnomu záveru, že obvinený sa dopustil spolupáchateľstvom obzvlášť závažného zločinu vydieračského únosu podľa § 186 ods. 4 Tr. zák.

V tejto súvislosti poukázal obvinený na skutočnosť, že v zmysle ustálenej judikatúry sa pri spolupáchateľstve vyžaduje spoločný úmysel spolupáchateľov zahŕňajúci ich spoločné konanie, ako aj sledovanie spoločného cieľa (porušenie alebo ohrozenie záujmu chráneného Trestným zákonom). Uvedeným sa však prvostupňový, ako ani odvolací súd v konaní dôsledne nespravovali.

Na základe uvedeného obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom vyslovil porušenie zákona v ustanoveniach § 371 ods. 1 písm. b), písm. i) Tr. por. a následne rozhodol podľa § 386 ods. 2 Tr. por.

K dovolaniu obvineného sa podaním zo dňa 10. mája 2017 vyjadril prokurátor Krajskej prokuratúry Nitra, ktorý sa s podaným dovolaním nestotožnil a vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b) Tr. por. uviedol, že Okresný súd Nitra rozhodoval počas celého konania (od predbežného prejednávania obžaloby až do meritórneho rozhodnutia) v zložení predsedníčka senátu JUDr. Mária Ondrejová a prísediace Viera Zaujecová a Anna Mikušová, pričom v priebehu konania nedošlo k potrebe realizácie postupu uvedeného v § 246 ods. 2 Tr. por., t. j. k nahradeniu riadneho člena senátu náhradným členom. K obvineným uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. prokurátor uviedol, že podľa jeho názoru skutkové okolnosti zistené v rámci vykonaného dokazovania jednoznačne svedčia o tom, že obvinení spáchali trestný čin vydieračského únosu ako organizovaná skupina s poukazom na § 138 písm. i) Tr. zák. Každý z obvinených mal svoje postavenie v skupine a toto bolo charakterizované zverejnenou úlohou alebo vykonávanou činnosťou. Spôsob

konania obvinených zodpovedá charakteristike organizovanej skupiny podľa § 129 ods. 2 Tr. zák., pričom zo záverov uvedených v citovanom rozsudku Okresného súdu Nitra, ako aj v uznesení Krajského súdu v Nitre jednoznačne vyplýva, že subjektom predmetného trestného činu bol aj obvinený T. T..

Na základe uvedeného prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky bez preskúmania veci na neverejnom zasadnutí dovolanie obvineného T. T. podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol, pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

K dovolaniu obvineného T. T. sa podaním z 15. mája 2017 vyjadril obvinený T. H., ktorý uviedol, že k dovolaniu sa nevie vyjadriť a pravdupovediac ho ani nezaujíma, čo chcú ostatní obvinení podanými dovolaniami dosiahnuť, pretože osoby obvinených nepoznal a ani nepozná. Ďalej uviedol, že bol krivo obvinený a vzatý do väzby, nespravodlivo odsúdený a odpykáva si dvadsaťdvaročný trest za niečo, čo nespáchal.

Podaním z 29. mája 2017 sa k dovolaniu obvineného T. T. vyjadril aj obvinený R. T., ktorý uviedol, že s týmto dovolaním sa v plnom rozsahu stotožňuje a ďalej poukázal na porušovanie práv obvinených od začiatku trestného stíhania, na nesprávnu právnu kvalifikáciu skutku, na zjavnú zaujatosť orgánov činných v trestnom konaní počas prípravného konania a z toho vyplývajúcu arbitrárnosť a nakoniec aj na nezákonnosť a arbitrárnosť rozhodnutia prvostupňového, ako aj odvolacieho súdu.

Spis spolu s podaným dovolaním bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky ako súdu dovolaciemu predložený dňa 5. februára 2018.

III.

Konanie pred dovolacím súdom

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 Tr. por.), oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.], za splnenia podmienok uvedených v § 373 Tr. por., v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Tr. por.). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Tr. por., veta prvá, keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Súčasne však dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 písm. b), písm. i) Tr. por.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávných chýb taxatívne uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a) až n) Tr. por. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok (s výnimkou dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Tr. por.) neslúži na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa.

Podľa § 371 ods. 1 písm. b) Tr. por. dovolanie možno podať, ak súd rozhodol v nezákonnom zložení.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu obvinený namietal nezákonné zloženie senátu prvostupňového súdu z dôvodu zmeny v jeho zložení v priebehu konania.

Podľa § 371 ods. 4, veta prvá Tr. por. dôvody podľa odseku 1 písm. a) až g) nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietať ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti. Cieľom

ustanovenia § 371 ods. 4 Tr. por. je predísť tomu, aby konanie pred dovolacím súdom slúžilo ako možnosť namietať nové a nové nedostatky, ktoré mohli byť zhojené už v konaní pred súdom nižšieho stupňa. Zákonodarca v tejto súvislosti totiž predpokladal, že pokiaľ bola namietaná vada dovolateľovi známa už v pôvodnom konaní, a tento sa ju nesnažil odstrániť pri prvej možnej príležitosti, nejde o vadu tak závažnú, aby ju bolo potrebné preskúmať v dovolacom konaní, a v podstate by mohlo ísť len o špekuláciu dovolateľa smerujúcu k predĺženiu celého konania.

Námietky obvineného, týkajúce sa nezákonného zloženia senátu, ktoré by podľa jeho názoru mali napĺňať uvedený dovolací dôvod, neboli uplatnené najneskôr v odvolacom konaní tak, ako to predpokladá § 371 ods. 4 Tr. por. Obvinený T. T. namietať nezákonné zloženie senátu prvýkrát až v podanom dovolaní, hoci mu táto okolnosť musela byť známa už v pôvodnom konaní. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 8. decembra 2015, sp. zn. Tpj 74/2015, v zmysle ktorého „ustanovenie čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky limituje uplatnenie ohrozených alebo porušených subjektívnych práv v konaní pred štátnymi orgánmi postupom týchto orgánov ustanoveným zákonom, z čoho vyplývajú aj obmedzenia ustanovené zákonom (lehota alebo iná podmienka na uplatnenie práva). Nezáleží na tom, či ide o právo vyplývajúce aj priamo z ústavy alebo „len“ zo zákona. Ak Trestný poriadok ustanovuje pre uplatnenie dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. a) až g) Trestného poriadku podmienku námietky dovolateľovi známej okolnosti, ktorá uplatnený dovolací dôvod zakladá, už v predchádzajúcom (najneskôr odvolacom) konaní (§ 371 ods. 4 Trestného poriadku), nie je možné bez takého postupu dotknutý dôvod dovolania úspešne použiť a dovolací súd v takom prípade dovolanie vždy odmietne ako zrejme nedôvodné podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.“ Vychádzajúc z uvedeného je zrejme, že obvineným uvádzaný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. b) Tr. por. nemožno, s poukazom na § 371 ods. 4 Tr. por. použiť. Pokiaľ ide o obvineným namietanú nemožnosť použitia § 371 ods. 4 Tr. por. z dôvodu protiústavnosti tohto ustanovenia, v tejto súvislosti možno konštatovať, že skúmanie podmienky predchádzajúcej námietky v zmysle § 371 ods. 4 Tr. por. bolo aprobované aj vo viacerých rozhodnutiach Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. v uznesení ústavného súdu z 2. februára 2017, sp. zn. II. ÚS 63/2017, v uznesení ústavného súdu zo 4. mája 2016, sp. zn. I. ÚS 288/2016, v uznesení ústavného súdu z 12. júna 2017, sp. zn. III. ÚS 398/2017 a ďalšími).

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť. V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd oprávnený skúmať iba to, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú dve alternatívy a síce, že skutok mal byť právne posúdený ako iný trestný čin alebo že skutok nie je trestným činom. Spomenutý dovolací dôvod napĺňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. slúži výlučne na nápravu hmotnoprávnych chýb. Dikciou za bodkočiarkou vylučuje námietky skutkové, to znamená nie je prípustné právne účinne namietať, že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu (uznesenie najvyššieho súdu z 18. decembra 2012, sp. zn. 2 Tdo 73/2012, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 47, roč. 2014 - II.).

K tomuto dovolaciemu dôvodu považuje najvyšší súd za potrebné tiež uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o jeho existencii je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré urobili súdy nižšieho stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo vyplýva aj z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi nižšieho stupňa nemôže ani meniť ani dopĺňať. To znamená, že vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa vyjadrenému v tzv. skutkovej vete rozhodnutia, môže obvinený

uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci konania o riadnom opravnom prostriedku (porovnaj uznesenie najvyššieho súdu zo dňa 28. januára 2016, sp. zn. 5 Tdo 99/2015). Dovolací súd nie je možné chápať ako súd tretej inštancie a dovolanie nie je inštitút, ktorý má plniť úlohu ďalšieho odvolania, je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktoré má zabrániť porušovaniu základných práv účastníkov konania a nie nahrádzať úlohy určené prvostupňovému a odvolaciemu súdu, pokiaľ ide o vykonávanie a hodnotenie dôkazov.

Obvinený v podanom dovolaní vo vzťahu k tomuto dovolaciemu dôvodu v zásade namietal nepreukázanie subjektívnej stránky uvedeného trestného činu a nesprávne právne posúdenie skutku ako spáchaného spolupáchateľstvom. V súvislosti s dovolacími námietkami obvineného, týkajúcimi sa nepreukázania subjektívnej stránky trestného činu je potrebné poukázať na stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu, sp. zn. Tpj 39/2010, prijaté dňa 14. júna 2010, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 3, roč. 2011, v zmysle ktorého „dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa. Dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. preto nemôže napĺňať ani poukaz na to, že nebola v konaní preukázaná vykonaným dokazovaním subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchateľa k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkovane, t.j. tak ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia. Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. potom môže byť už len nesprávne právne posúdenie takto ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenie, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť.“

Z uvedeného je zrejmé, že prieskum obvineným uplatnených dovolacích námietok týkajúcich sa nepreukázania subjektívnej stránky trestného činu je pri dovolaní podanom obvineným vylúčené, keďže stojí obsahovo zjavne mimo tohto dovolacieho dôvodu, ktorý pripúšťa výhradne námietky právnej povahy a nie skutkového charakteru, vzhľadom na zákaz skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku [§ 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., veta za bodkočiarkou]. Skutkový prieskum by bol v dovolacom konaní možný len v prípade dovolania podaného ministrom spravodlivosti Slovenskej republiky z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 3 Tr. por.

Záverom možno uviesť, že na základe zisteného skutkového stavu bolo konanie obvineného tak, ako je popísané v skutkovej vete prvostupňového rozsudku, správne právne kvalifikované ako obzvlášť závažný zločin vydieračského únosu podľa § 186 ods. 1, ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. a) Tr. zák. ako dokonaný a ods. 4 písm. a) Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a), písm. d), písm. f), písm. i) Tr. zák., pretože jeho konanie napĺňalo všetky obligatórne znaky uvedeného trestného činu (tak základnej, ako aj kvalifikovanej skutkovej podstaty). Možno tak konštatovať, že ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. v predmetnej veci naplnený nebol.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v predmetnej veci nie sú splnené dôvody dovolania predpokladané ustanoveniami § 371 ods. 1 písm. b), písm. i) Tr. por., a z tohto dôvodu dovolanie obvineného T. T. na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.